

отлетяве духътъ, който като буйна жерава е разпалялъ надеждата за свободата. Колкото и да се е мъчило едно младо офицерче да извие трупа на западъ, той се обръщаль къмъ изтокъ, откъдето по-рано Македончето очаквало да дойде освобождението на България. И чудно нѣщо, презъ земетресението въ 1913 година, цѣлиятъ бюстъ на паметника, безъ да падне, се само извива къмъ оная страна, къмъ която се обръщаль трупътъ!

Следъ обесването силенъ плачъ раздраль гърдитъ на сбраното множество българи. Жени, деца и мъже сж оплаквали загубената свобода и смъртта на нейния смелъ и доблестенъ ратникъ.

Поклонъ предъ твоята паметъ, достойни борецо!

Трупътъ на покойния не стоялъ много на бесилото. Следъ обѣдъ той билъ откаченъ. Никой не искалъ да откачи вжжето. Тогава Христо Чартазана съглежда до бесилото момиченцето Мола Петкова и му казалъ да се качи горе. Понеже то само не могло да стори това, Петъръ х. Давидовъ се подложилъ и то стъпало на рамената му, а оттамъ на гредата. Откачило вжжето и трупътъ, подпиранъ отъ войницитъ, падна въ поставената дървена носилка. Турцитъ съблѣкли куртката му и той останалъ по жилетка.

Турчетата грабнали бунтовническия му калпакъ, ритали го и казвали: „Бака, бака бу гяурларъ!“¹⁾ Единъ отъ заптиитъ извадилъ отъ джеба на жилетката му едно турско ермиличе и едно криво ножче съ кремаво кокалче. Баба Недювица Свищовчанката, баба Стайковица и Антонъ Поповъ занесли трупа въ килията при църквата „Св. Богородица“. Изкъпали смъртника и го облѣкли съ хубави нови дрехи, подарени отъ гражданитъ. Разказватъ, че, когато откачали трупа, той билъ още топълъ. Женитъ се помъчили да го съживятъ съ разтривки. Разнесло се слухъ, че Измирлиевъ ще оживѣе.

На сутринта въ сжбота се сбрало много народъ въ църква. Отъ Лѣсковецъ и околнитъ села надошли жени. Църквата кѣнтѣла отъ плачоветъ имъ. Цѣлиятъ смъртникъ и носилото било отрупано съ майски рози. Тази голѣма почитъ, която народътъ отдавалъ на загиналия бунтовникъ, дразнѣла турцитъ. И тъкмо въ разгара на оплакванията пристига субашътъ съ махалабашията Христо Чартазана, за да се увѣри, дали е вѣрно това, що се говори. Задоволилъ се само да каже на турски: „Умътъ направи, а главата изтегли“. Следъ като си заминава субашътъ, Христо Чартазана се завръща и извикалъ на женитъ, защо държатъ още смъртника; турцитъ ще запалятъ Орѣховицата. И, наистина, единъ се притичва и съобщава, че идатъ турцитъ. Грабватъ

1) „Вижъ, вижъ този българинъ!“